

else af Trykfridhedslovgivningen i det Hele. Men det lader sig ikke gjøre, at komme ind paa de Principforandringer, der da maa blive Spørgsmaal om, ved Behandlingen af det nærværende Lovforslag, der ikke forlader den gjældende Lovgivnings Principer, men holder sig indenfor den ved dem dragne Ramme.

Mindretallet (Schrøder) finder det nødvendigt at tilføie, at det kun er under den Forudsætning, at Rævningeretter blive indførte til Afgjørelse af Pressesager, at det kan ønske Lovens af 3die Januar 1851 gjort til Gjenstand for et Gjennemsyn i den omhandlede Retning.

hvad der ved Behandlingen af nærværende Lovforslag kan gjøres for at skærpe Pressens Ansvar udover det, at ramme Straamandsbæsetet, er i Virkeligheden temmelig begrænset.

Kun i een Retning har man fundet, at dette kunde ske, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig Paatale af ærefornærmende Bestyldninger, som fremsættes i Dagblade eller Ugeblade. At indføre en saadan Paatale i visse Tilfælde vilde ikke gaa udenfor Rammen af Ansvarsregler, og heller ikke vilde en Skærpselse af den med Hensyn hertil gjældende Lovgivning forandre Noget ved Presselovgivningens Principer. Udvalgets Flertal har derfor troet at burde foreslaa en Bestemmelse i denne Retning indsat, medens Mindretallet vel kan sympathisere med dette Forslags Tanker, men ved sin ovenfor berørte Stilling til det foreliggende Lovforslag i det Hele er hindret i at slutte sig til Flertallet ogsaa med Hensyn til dette Punkt.

At Paatalen af ærefornærmende Bestyldninger, selv om de fremsættes trykte og derved faae en Udbredelse, der kan medføre de sorgeligste Følger for den Angrebne, og selv om det skjønnes, at Usandsfærdigheden er Bedkommende bevidst, dog aldrig kan ske af det Offentlige, er en Urimelighed, der i

høi Grad forringer Effektiviteten af den Beskyttelse, det dog er Meningen at yde dem, der angribes paa Vren. Erkjendelsen heraf turde nu være temmelig almindelig. Særlig Betydning har det for os, at den ændrede norske Straffelov af 29de Juni 1889 har godkendt denne Betragtning og tilstedt offentlig Paatale under de nævnte Betingelser, hvis den Fornærmede begjærer det.

Den nævnte norske Lov har dernæst hjemlet offentlig Paatale i et andet Tilfælde, nemlig naar Bestyldningen er fremsat mod en Embeds- eller Bestillingsmand („offentlig Tjenestemand“) paa Grund af Tjenestehandling eller af Hævn for nogen saadan. Og saa her mene vi, at der er Grund til at følge Norges Exempel og paa denne Maade at udvide Omraadet for den offentlige Paatale af Fornærmelser mod Embeds- eller Bestillingsmænd, hvilken nu ifølge Straffelovens § 101 jfr. § 298 er indskrænket til Overfald med fornærmelig Tiltale under Udsørelse af Embedet eller i Anledning af samme.

I Overensstemmelse med det Anførte stiller Udvalgets Flertal det nedenfor under Nr. 4 opførte Forslag om Tilføielse til Lovforslaget af en ny Paragraf. Denne holder sig til det norske Forbillede, kun at Regelen her alene kan gives for Bestyldningers Fremsættelse i Dagblade og Ugeblade, ikke for Fremsættelse i trykt Skrift overhovedet.

Ændringsforslag.

Af Flertallet:

Til § 2.

1) I 2den Linie tilføies efter Ordene „hvor Forfatteren ikke er navngiven“: „eller iøvrigt i Henhold til Lov 3die Januar 1851 § 3 ikke kan drages til Ansvar.“